Sportul Magazin

NOI PREMII PENTRU FILMUL SPORTIV ROMÂNESC

Recent, la Kranj (Iugoslavia) s-a încheiat cea de a IV-a ediție a Festivalului internațianal al filmului de sport și turism, organizat sub egida Comitetului de sport și turism C.I.E.P.S. al UNESCO.

În cadrul festivalului au fost prezentate peste 120 de filme, aparținînd unor scenariști și regizori din aproape 30 de țări : Anglia, Australia, Bulgaria, Cehoslovacia, Franța, R.F. a Germaniei, Iugoslavia, Polonia, România, S.U.A., U.R.S.S. și altele.

Pentru concursul propriu-zis, juriul a reținut doar 46 de filme, printre care și cele realizate de cineaștii români — **„Educația fizică și sportul în România"**, **„Anul bărcilor de aur"** (scenariul : **Marion Ciobanu**, regia : **Erwin Szekler**), **„Minivolei"**, **„De la 3 la 5 ani"** (scenariul : **Cornelia Ghibu**, regia : **Eugenia Gutu**) și **„Asaltul"** (scenariul și regia : **G. Narti**).

De menționat, că printre concurenți s-au aflat și cîțiva cineaști de reputație internațională, printre care R. Polanski și Lelouch, ale căror filme au întrunit, în final, aprecierile juriului, numărîndu-se printre cele premiate.

Dintre filmele românești, două s-au numărat printre laureate. Este vorba de **„Minivolei"** și **„De la 3 la 5 ani"**, realizări onorate, de altfel, cu premii și la alte festivaluri internaționale. Trebuie să precizăm, de asemenea, că ele s-au bucurat de o bună primire nu numai din partea juriului, pentru calitățile artistice, ci și din partea specialiștilor, avînd în vedere faptul că cele două filme tratează problemele educației fizice și sportului la copii.

Vom adăuga, în încheiere — subliniind, totodată, faptul că sportul oferă un larg cîmp de investigare sub diferite aspecte — că doar cineaști din 8 țări au avut privilegiul să se numere printre laureați: **Australia, Anglia, Franța, R.F. a Germaniei, Iugoslavia, Ungaria, U.R.S.S. și România.**

KRANJ — IV. MEDNARODNI FESTIVAL SPORTNIH IN TURISTIČNIH FILMOV — 12.09.72

Acest frumos succes este o confirmare a faptului că dispunem de mari posibilități în acest domeniu (care nu este numai pur artistic), ceea ce ne determină să sperăm că vom putea nota în viitor noi performanțe ale filmului sportiv românesc.

După recordul mondial al Argentinei Menis (67,32 m)

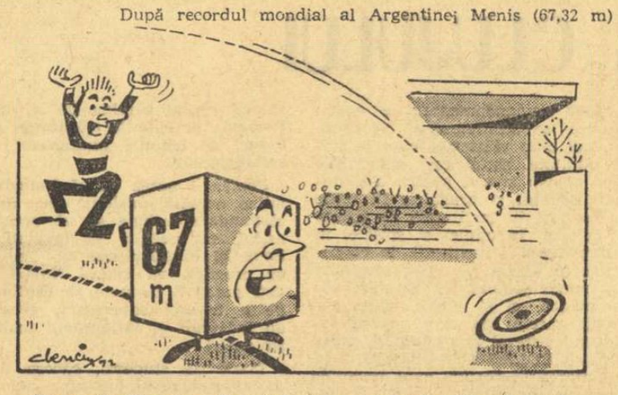

Borna de 67 m : — De cînd sînt, nu mi-am sucit atît gîtul.

Desen de **AL. CLENCIU**

SPORTUL ÎN... TIMBRE POȘTALE

Un loc tot mai important în cadrul emisiunilor poștale din lumea întreagă îl ocupă tematica sportivă. Un exemplu în acest sens îl oferă și Ministerul Poștelor din R.D. Germană care în ultimii 12 ani a tipărit 1540 emisiuni poștale : din acest impresionant total, 170 au fost dedicate evenimentelor sportive, cele mai multe fiind de inspirație olimpică.

PRIETENII NOȘTRI — CÎINII

Organizatorii meciului de rugby, disputat la Cardiff între selecționata Țării Galilor și Franța, au avut mari greutăți cu serviciul de ordine, datorită numărului foarte mare de spectatori rămași afară. Nemaiputîndu-se face față presiunii exercitate de mulțime, au fost mobilizați toți cîinii polițiști pentru a preveni invazia.

S-a putut constata însă nu lucru ciudat. În timp ce majoritatea patrupedelor își păstrau cu rigurozitate sectoarele, au existat și cîini mai indulgenți sau care s-au lăsat pur și simplu mituiți cu chiftele spre a închide ochii atunci cînd unii spectatori fără bilete se furișau în stadion. Pînă la urmă toată lumea a fost mulțumită, deși prestigiul cîinilor polițiști din Cardiff a ieșit cam mototolit.

ÎN 4 RÎNDURI

Argentina Menis : 67,32 m la aruncarea discului !

Minunată performanță !
Menis : nou record mon|dial !
Discul ei nu-i muzical,
Totuși are... rezonanță !

Titu FILIPIDESCU

Campionul mondial de șah, Bobby Fischer, a declarat că vrea să-și păstreze titlul toată viața

Campionul, așadar,
A ales :
Titlul vrea să-l piardă doar,
Prin... deces.

Nelu QUINTUS — Ploiești

PICĂTURI...

● Insultînd arbitrul pentru anularea unui gol marcat cu cîteva secunde înainte, se obține un alt gol! În echipă.

● «Scriam în cronica de ieri că jucătorul X a evoluat foarte bine după pauză. A fost o eroare. Făcuse schimb de tricouri cu un coechipier".

● Cu gîndul la „stele", a arbitrat cu capul în nori.

Dumitru NEGREA

NELINIȘTITUL RANGERS ȘI UMORUL BRITANIC

După ce a fost vedeta unui scandal de mare răsunet, în urma căruia U.E.F.A. i-a interzis participarea la toate turneele cupelor europene, iată că clubul scoțian Glasgow Rangers este iarăși înconjurat de trista faimă a huliganismului în sport. Fanaticii săi suporteri au luat-o din nou razna, exercitîndu-și furia distructivă asupra avutului căilor ferate britanice. Ei au devastat gara orașului Edinburgh și întreg inventarul trenului care leagă acest oraș de Glasgow.

Nemulțumită de rezultatul obținut de echipa lor în meciul cu formația Hibernians, pe terenul acesteia din Edinburgh, galeria lui Rangers a luat cu asalt gara orașului, spărgînd toate geamurile și distrugînd mobilierul, o operație pe care a continuat-o metodic, și asupra trenului cu care se înapoiau acasă. În lupta cu poliția feroviară și unitățile militare de „highlanders" sosite în ajutor, ambele tabere au înregistrat răniți. Un număr de 50 de huligani au fost arestați.

Adresîndu-se organelor judiciare, Administrația căilor ferate britanice a cerut clubului Rangers despăgubiri masive, trimițîndu-i în același timp o adresă prin care îi aducea la cunoștință că pe viitor pentru deplasările acestui club se vor pune la dispoziția clubului numai vagoane pentru transportul vitelor.

Revista sovietică, **„Fotbal-Hochei"**, care relatează cele de mai sus, socotește măsura luată ca o mostră de umor britanic.

Fotbalul a dat mîna cu baschetul, prin intermediul lui Nicolae Pantea, *care s-a căsătorit zilele trecute cu studenta* Ecaterina Vigu, *sora coechipierului său de la Steaua, componentă a lotului național de baschet.*

Iată-i pe tinerii căsătoriți, trecînd sub un „arc de triumf" făcut cu dragoste de colegii lor de sport.

Foto : I. MIHAICĂ

URMAȘELE LUI IOLI ZBOARĂ TOT MAI SUS...

LA ORIZONT O CIFRĂ FANTASTICĂ — 2 METRI !

ÎNĂLȚIMEA — PROBĂ DE AVANGARDĂ A ATLETISMULUI FEMININ

„NIMENI NU VA DOMINA ȘTACHETA CUM A FĂCUT-O IOLANDA BALAȘ" (ILONA GUSENBAUER)

Știam, la vremea respectivă, că recordul mondial la săritura în înălțime care aparținea Iolandei Balaș (1,91 m) era cea mai valoroasă performanță a atletismului feminin.

Între timp recordurile mondiale s-au îmbunătățit la toate probele, a fost întrecut și rezultatul Iolandei, așa că, pentru a vedea cum este cotată performanța de 1,94 m reușită acum o săptămînă de Iordanka Blagoeva, am apelat din nou la tabela internațională de punctaj. Ce reprezintă acest 1,94 m, pentru care tabela prevede 1 158 p, în raport cu celelalte probe ? Iată valorile pe care ar trebui să le atingă recordurile celorlalte probe feminine (în paranteze am pus recordurile actuale) : 100 m — 10,78 (11,0), 200 m — 21,9 (22,4), 400 m — 49,8 (51,0), 800 m — 1:55,9 (1:58,5), 1 500 m — 4:01,1 (4:01,4), 100 mg — 12,0 (12,5), lungime — 7,20 m (6,84 m), greutate — 20,11 m (21,03 m), disc — 67,36 m (67,32 m), suliță — 68,98 m (65,06 m). După cum vedeți, singurul record mondial actual superior celui de la săritura în înălțime este acela al aruncării greutății, unde Nadejda Cijova „sparge" tabela, care se oprește la 21,00 m !

Înălțimea este, deci, o probă de avangardă a atletismului feminin, la orizontul ei profilîndu-se o cifră pe care o considerăm cea mai spectaculoasă graniță atletică : 2 metri ! Drumul parcurs de la acei 1,55 m reușiți în 1926 de englezoaica Mary Green, la recordul actual este uriaș și, fără doar și poate, meritul cel mare al acestui salt, „partea leului" în această escaladă aparține Iolandei Balaș, Ioli a stabilit primul său record mondial în 1956 — 1,75 m — apoi, cu un scurt intermezzo — Mildred Mc Daniel 1,76 m în 1956, rezultat egalat în anul următor de Iolanda, și 1,77 m Cen-Fen-iun în 1957 — marea noastră campioană a dus singură recordul pînă la 1,91 m. Este adevărat, recordurile sînt făcute pentru a fi bătute, așa s-a întîmplat după un deceniu și cu acel fabulos 1,91 m, dar Iolanda Balaș rămîne, neîndoios, cea mai proeminentă figură a acestei probe. Cele 14 recorduri mondiale, cele 2 titluri olimpice consecutive, diferența dintre rezultatul ei maxim și acelea ale secundantelor ei de atunci, faptul că timp de 8 ani nu a pierdut nici un concurs, îi conferă un loc unic în istoria atletismului. Iolanda Balaș a „tras" proba după ea, și dacă recordul ei a însemnat multă vreme o barieră psihologică, în spatele lui acumulările cantitative au fost o realitate, în momentul depășirii lui 1,91 m existînd un număr foarte mare de săritoare cu performanțe în jurul lui 1,85 m.

Un mare merit în deschiderea drumului spre marea graniță a celor 2 metri revine și austriecei Ilona Gusenbauer, și nu atît prin centimetrul adăugat, cît prin depășirea barierei psihice reprezentată de recordul Iolandei Balaș. Într-un an — după ce Gusenbauer a sărit 1,92 m — alte două atlete au trecut de 1,90 m, una dintre ele — Ulrike Meyfarth — reușind tot 1,92 m iar alta, Iordanka Blagoeva 1,94 m. Într-un interviu pe care atleta austriacă îl acorda anul trecut la cîteva momente după ce reușise 1,92 m ea declara că este fericită pentru record dar că „nimeni nu va reuși vreodată să domine proba așa cum a făcut-o săritoarea română".

Cîteva cuvinte despre autoarea ultimului record mondial. Iordanka Blagoeva folosește — ca și Gusenbauer — săritura cu rostogolire ventrală. (Iolanda Balaș sărea cu foarfecă dublă, un procedeu mai puțin avantajos din punct de vedere mecanic). Se pare deci că acest stil este totuși cel mai valoros, deși apariția „flop"-ului este, în special pentru proba feminină un cîștig însemnat. Sărind 1,94 m, Blagoeva și-a depășit cu 20 cm propria-i înălțime fiind și din acest punct de vedere recordmană mondială și a redus diferența față de recordul masculin la 35 cm. (Cea mai mică diferență înregistrată — 34 cm în 1961 : 1,91 m Iolanda Balaș, 2,25 m Valeri Brumel). Acum 11 ani, rezultatul Iolandei era superior unor recorduri naționale masculine. Nu știm dacă performanța Iordankăi Blagoeva poate revendica acest titlu, cert este că ea ar fi devenit, cu acest rezultat, campioană olimpică masculină în 1928 la Amsterdam ! Oricum, Blagoeva ar putea concura azi în destule concursuri masculine fără a se face de rîs.

Cît va rezista noul record mondial ? Cine va fi succesoarea săritoarei bulgare ? Va ridica chiar ea ștacheta peste 2 metri ?

Vom afla răspuns la aceste întrebări într-un viitor care este, poate, mai apropiat de noi decît credem.

Vladimir MORARU

ȘTIAȚI CĂ...

...cei mai „bătrîni" fotbaliști din Divizia A sînt Lereter (U.T.A.) — 39 de ani, Mihai Ionescu (Petrolul) — 36 de ani, Barbu (F. C. Argeș), Solomon și R. Cîmpeanu („U" Cluj) — toți 34 de ani, Jenei (Steagul roșu) și Vătafu (S.C. Bacău) — 33 de ani ?

...ediția 1973 a lui „Petit Larousse Illustré" prezintă în paginile sale, pe Eddy Merckx ? O victorie a sportului !

...unul dintre cei mai vechi jucători rapidiști, decanul lor de vîrstă (31 de ani), Teofil Codreanu, va îmbrățișa meseria de antrenor după abandonarea activității competiționale ? Ei se află în preajma examenului de stat la I.E.F.S.

...Mark Spitz, asul probelor de natație de la J.O. din München, are 1,84 m înălțime și cîntărește 74 kilograme? Un raport ideal, la cei 22 de ani ai săi, între înălțime și greutate.

...după Luca, Georgescu, Ivansuc, Nește etc., din rîndurile fotbaliștilor încă un jucător va sluji medicina ? E vorba de talentatul Bölöni, de la A.S.A., care a reușit la examenul de admitere la Institutul de medicină din Tg. Mureș (Facultatea de medicină generală) cu o medie de peste 8.

...soții Louise și Philip Wronski din Montreal au plecat la bordul unei autocamionete într-un ocol al pămîntului pentru a face propagandă viitoarelor Jocuri Olimpice ? Ei se vor întoarce în Canada la deschiderea J.O., după ce vor străbate peste 210 000 km.

CĂRȚI NOI ÎN EDITURA STADION

FOTBALUL N-A FOST CREAT DE DIAVOL *)

„Eu scriu despre sport din plăcerea de a scrie despre sport".

AUTORUL

A încerca să faci recenzia unei cărți semnată de **Teodor Mazilu** nu este o sarcină dintre cele mai ușoare, mai cu seamă cînd reputatul scriitor și publicist abordează domeniul (aș zice domeniile) sportului afirmînd că scrie despre această activitate **„din plăcerea de a scrie despre sport"**, lăsînd a înțelege că trebuie să-l primești așa cum este.

Dincolo, însă, de această simulată „predare fără condiții" în fața cititorului, descoperi în cartea lui Teodor Mazilu intitulată (nici nu se putea mai sugestiv) **„Fotbalul n-a fost creat de diavol"**, o lume altfel decît o cunoaștem asistînd la meciuri în tribună sau în fața televizoarelor ; o lume în care s-au adunat, pentru a-l cita, din nou, pe autor : **„suprema înțelepciune a omului, puterea lui de a se bucura de propria lui existență, de existența ierbii, a soarelui, a apei, a genunchiului, a mîinii, a spațiului..."**

Pentru Teodor Mazilu un fapt mărunt, care adesea trece neobservat, un singur cuvînt uneori, permite scriitorului să-l ridice la rangul de simbol, supunînd discuției publice — din moment ce cartea se oferă publicului larg, ne luăm îngăduința să citățm, iarăși — **„destinul omului, nevoia omului de frumusețe, putere și loialitate, capacitatea omului de a ieși învingător în fața vicisitudinilor".**

Cu acest mod de a privi sportul, fotbalul cu deosebire, Teodor Mazilu ne-a obișnuit din tabletele săptămînale publicate în „Contemporanul" (de altfel și culegerea prezentă constituie o selecție a celor mai viabile cronici semnate în reputata gazetă), dar, parcă, puterea de pătrundere și convingerea este mai mare, acum, cînd ai condiții de a le parcurge într-o lectură continuă și unitară, scoțînd mai bine dimensiunile sportului ca teritoriu cu posibilități nebănuite de subtile investigații psihologice.

Stilul elevat, fără artificii gratuite, dă un plus de valoare cărții, care se înscrie, firesc, printre cele mai reușite lucrări de beletristică sportivă (domeniu mult solicitat de cititori, dar, din păcate, insuficient explorat) pe care Editura Stadion le-a scos de sub tipar.

Nu ne-am propus să facem o analiză literară de profunzime — spațiul este prea redus pentru aceasta — ci numai de a reliefa cîteva teme de meditație ce se oferă celor ce vor zăbovi asupra paginilor cărții, și care, cu siguranță, nu vor încerca nici un regret pentru timpul „pierdut" cu lectura.

Și, cum sîntem convinși că cititorii nu ne vor reproșa nimic pentru recomandarea făcută, vom încheia subliniind, totodată, reușita grafică a coperții, realizată de Emilia Costea.

Emanuel FANTĂNEANU

*) Teodor Mazilu — **Fotbalul n-a fost creat de diavol**, Editura Stadion 1972, 216 pag., 5 lei.

RĂSPUNDE ION POȘTAȘU

AUREL MICLEA, ARAD. O urare pentru Ion Țiriac și Ilie Năstase, legată de apropiata finală a Cupei Davis :

Dragă Ioane și Ilie,
Ori 5—0, ori 3—2,
Cît o fi, atît să fie,
Dar să fie pentru noi !

IOAN MĂRGINEANU, COMUNA AVRIG. **„Un executant al unei lovituri de la poartă, nu reușește să scoată**

mingea din careu. Balonul este interceptat de un coechipier, care o trimite, însă, din greșeală, la un adversar. Acesta trage și înscrie". Păcat de deranj ! La executarea unei lovituri de la poartă, mingea nu este în joc decît atunci cînd a depășit careul de 16 metri. Ea nu putea fi atinsă, în situația descrisă, de un coechipier și, bineînțeles, nici de un adversar. În atari condițiuni, lovitura se repetă.

GHEORGHE GAICEAN, ARAD. Ne întrebați dacă șahul este un sport ? Aceeași întrebare i-a fost pusă lui Lasker, care a deținut timp de 27 de ani — cea mai lungă... domnie — titlul de campion mondial de șah. — **Nu este un sport !** a răspuns el. — **Atunci, probabil că îl socotiți o artă ?** a continuat întrebarea. — **Nu este nici o artă !** a spus Lasker. — **Atunci, ce este ? — Șahul este o luptă !** a explicat Lasker. Vă dăm și noi aceleași răspuns adăugînd că, fiind o luptă, șahul are contingente cu sportul și poate fi primit, deci, în marea familie a acestuia. Este un sport al minții, dar și al tenacității.

ALEXANDRU DEAK, TÎRNĂVENI. În momentul de față, hocheiul pe iarbă se mai practică ici-colo, în țara noastră. Cu ani în urmă, însă, se disputa și un campionat național la această disciplină. Mai mult, nu știu nici eu !

UN CITITOR DIN TG. MUREȘ. Am parcurs cu interes tabloul alcătuit de dv. în care clasamentul medaliilor și al punctelor la J.O. de la München este alcătuit ținînd seama de numărul locuitorilor țărilor respective. Potrivit acestui clasament, sportivii din R. D. Germană se află pe primul loc, la medalii și la puncte, în timp ce S.U.A. s-ar afla pe locul 18 în clasamentul pe medalii și pe locul 19 în clasamentul pe puncte. Notăm faptul că România ar ocupa locurile 12 și, respectiv, 11, într-un asemenea clasament. Dar, de ce n-ați semnat scrisoarea ? Eforturile dv. de a alcătui aceste clasamente merită să fie cunoscute.

RADU BLAJ, COMUNA PODOLENI. **„Nu este așa că Dinamo și Rapid au susținut, odată, o finală a Cupei Campionilor Europeni la volei, la București? Sotia și nepotul meu spun că așa ceva n-a existat niciodată".** Nici nu mă mir că nu vă dau crezare, după ce i-au văzut pe voleibaliștii noștri cum au jucat la J.O. ! Dar, dv. aveți dreptate. Și încă n-ați spus adevărul întreg : doi ani la rînd, în 1966 și 1967, Dinamo și Rapid și-au disputat, la București, finala Cupei Campionilor Europeni la volei. Tempi passati...

AUREL DREGHINAS, COMUNA BRATCA. Potoliți-vă, cu pariurile, dacă nu vreți să ajungeți la sapă de lemn ! 1. Am mai explicat : medaliile de aur de la J.O. nu sînt confecționate din aur, ci doar sufiate cu acest metal nobil. 2. **„Sînt mai mult ca sigur că Ion Poștașu și Belphegor sînt una și aceeași persoană".** Da, de unde. Bine că nu face această confuzie și casierul nostru, ci ne plătește fiecărula leafa separat.

M.H.D., BUCUREȘTI. Valeriei Bufanu îi puteți scrie pe adresa Federației române de atletism, strada Vasile Conta 16, sect. 1. Nu peste multă vreme veți putea citi și un material în coloanele paginii noastre de „Magazin" privind viața, cariera și preocupările atletei dv. favorite.

C. ALEXANDRU, BUCUREȘTI. Un catren pentru „Tamango", care ținînd prea mult mingea, a facilitat egalarea, finlandezilor :

Rică — as în boroboațe,
La Helsinki — a fost în rol :
Adormind cu mingea-n brațe,
S-a trezit cu ea în gol !

ilustrații : **N. CLAUDIU**

Un Năstase... feminin

Virginia Ruzici și antrenorul ei, Victor Segărceanu, privesc cu drag trofeul cucerit de echipa României : „Cupa Principesa Sofia". Virginia speră să aibă în albumul ei cît mai multe fotografii asemănătoare...

Foto : Dragoș NEAGU

Printre fotografiile pe care le păstrez în sertarul meu, este și chipul timid al unei fetițe de vreo 12 ani, poză pe care mi-a adus-o la redacție prin 1967 antrenorul Aurel Segărceanu (Dinamo), însoțind-o de completarea: „Publicați-o, e cea mai talentată tenismană a noii generații. O să ajungă un Năstase feminin!".

Desigur, anticipația celui care modela un «Năstase feminin" m-a bucurat nespus, dar știind că antrenorii sînt foarte generoși în aprecierea speranțelor, am aminat reportajul pînă cînd talentul va începe să iasă la lumină, iar „speranța" să dea semne că se va transforma în certitudine.

Zilele trecute am întîlnit la Cluj chipul din vechea poză, la „națională" de seniori. Deși tot fragilă ca un copil, fetița din fotografie, Virginia Ruzici, s-a făcut mare, joacă un tenis de calitate și a căpătat un curaj nemaipomenit din momentul ce și-a „permis" să înfrunte, în trei finale, seniori cu vechi state și să-și revendice două titluri (dublu feminin — împreună cu Mariana Simionescu și „mixtul" alături de T. Marcu), realizînd astfel cea mai frumoasă performanță din suita celor 32 de tenismene care au atacat ediția 1972 a „naționalelor" de la Cluj. Performanță care, reamintită, va identifica — desigur — și numele celei care a repurtat-o. În cazul că NU, atunci să selectăm și alte date din biografia ei sportivă: cîte trei titluri naționale de juniori în anii 1970 și 1971 și două titluri (simplu și dublu feminin), la juniori de 17—18 ani, în 1972, locul I în turneul internațional de la Erfurt, victorie de prestigiu — cu echipa României — în Cupa Principesa Sofia disputată la Malaga (Spania).

Am stat de vorbă cu Virginia luni, după „mixtul" disputat pe terenul din marginea Someșului. Deși puțin marcată de maratonul celor 15 partide susținute la Cluj, noua campioană s-a angajat curînd într-un dialog matur, purtat pe multiple coordonate, de la cerințele tenisului de clasă, la solicitările școlii și proiectele pe care gîndește să le împlinească. Iată de altfel secvențe din discuție:

— Ca orice tînăr de vîrsta mea, modelul pe care aș vrea să-l copiez este, bineînțeles, Ilie Năstase. Sau altfel spus, tenisul pe care aș vrea să-l practic este cel eficace și spectaculos, un tenis care să aducă nu numai puncte, ci și aplauze.

Să remarcăm că după partida cu renumita Krojina (U.R.S.S.), din finala de la Touquet (Franța) a competiției internaționale de tineret „Cupa Annie Soisbault" cîștigată de jucătoarea sovietică cu 2—1, după ce romînca a condus în setul decisiv cu 4—3 și 40—0, presa franceză a mîgulit-o pe Ruzici cu comparația „un Năstase feminin" iar jocul ei cu vest-germana Portscheller din finala de la Malaga a fost caracterizat drept „magnific și emoționant"

— Deși numeroasele deplasări au determinat absențe de la școală acestea n-au însemnat în același timp și goluri în materie fiindcă doresc să nu-mi dezamăgesc profesorii care sînt atît de înțelegători cu mine și care-mi sprijină așa de mult activitatea mea sportivă.

De subliniat că eleva Ruzici — clasa a XI-a a Liceului 24 București — n-a coborît niciodată sub nota 8, deși are patru antrenamente pe săptămînă și deplasări care îi întrerup continuitatea în materie. Conștiinciozitatea ei n-a lăsat însă loc lacunelor și nu va lăsa nici de acum mai ales că tenacea Virginia s-a decis pentru cariera de magistrat.

— Pentru a atinge platforma la care aspir, trebuie să lucrez enorm și să renunț la foarte multe — meditează cu multă maturitate tînăra care de-abia a trecut pragul celor 17 ani. Nu regret însă nimic pentru ca satisfacția pe care mi-o dă o victorie sportivă compensează cu prisosință totul și-mi îmbogățește așa de mult sufletul.

Lucru pe care îl și trădau, atunci, ochii ei, satisfăcuți de cele două titluri pe care și le trecuse în palmares și mîndri de-a fi ajuns, la 17 ani, să-și dispute simplul senioarelor cu experimentata ludit Dibar-Gohn. Privindu-le strălucirea mi-am dat seama că trebuie să fac mea culpa pentru nepermisa întîrziere a promisului reportaj (deși colegii de specialitate i-au însoțit nu o dată numele cu aprecieri elogioase) fiindcă talentul a ieșit de mult la lumină, iar speranța de ieri este de acum o veritabilă certitudine.

Nuța MUSCELEANU

Referindu-se la evoluția Virginiei Ruzici în „Cupa Annie Soisbault" cunoscuta revistă TENNIS DE FRANCE scrie, printre altele : **„Echipa României care s-a clasat pe locul al cincilea, are în jucătoarea ei nr. 1 o magnifică speranță. ...Și, cînd experiența ei va crește, România va avea și al ei Năstase feminin".**